

הדלקת נרות: 16:24
יציאת השבת: 17:15
רבינו תם: 17:46

טוב לחסות בה'

תגובות והערות: 0506425002 - משפחת אחיאל. כתובת: משה בריל 9, ת"א. מצווה לעשר לעלוני שבת!

405

מיטו האדם הגדול?

פרשת ויגש התשע"ה

כל אחד מאיתנו דורש שיהיה לו כבוד בסיסי - ידוע הוא לכל שאדם ירצה להיות במקום שיכבדו אותו ויעריכו אותו, לכן הוא יעדיף לעבוד כמנקה רחובות ולקבל יחס אוהב, מאשר להיות איש עסקים שכולם מזלזלים בו. הצורך לכבוד הינו מהנשמה שטבע בנו הקב"ה, לפיכך ציוונו חז"ל: "יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך".

כיוון שהאדם צמא לכבוד, מחפש הוא לעיתים את הכבוד בצורות שליליות, אך רבותינו גילו לנו את הדרך הפשוטה להיות אדם מכובד ואמרו: "איזהו מכובד? המכבד את הבריות" - אדם המחנך את עצמו להיות רגיש לזולת ולהיזהר תמיד בכבודו של הזולת, הופך להיות מכובד על כולם.

מסופר שבאחד הימים, כששב לביתו רבי אליהו לאפיאן זצ"ל, ראש ישיבת 'כפר חסידים', ראה שזה עתה סיימה עוזרת הבית לשטוף את שטיפת הרצפות. רצה ר' אליהו להיכנס לביתו, אך פחד שלא יצער את העוזרת אם

מחזק!

ילכלך את הרצפה. לכן, מה עשה? עמד הרב לפני הפתח וניקה את רגליו בקפידה רבה. הוא נעמד על רגל אחת ובדק היטיב את סוליית הנעל, אם לא נשאר בה שמץ לכלוך. אח"כ עמד על רגלו השנייה, ובדק את נעלו האחרת. רק לאחר כל הבדיקות הרבות, נכנס הרב בזהירות רבה. העוזרת שראתה זאת מהצד, התפעלה כל כך - שהרי למול עיניה עומד ראש הישיבה החשוב, אשר נזהר ביותר מטפסת לכלוך קטנטן, אך ורק כדי שלא תצטער.

כזה הוא אדם גדול הנזהר חלילה שלא יהיה מישוהו שיצטער בגללו, שהאסון הגדול ביותר הוא הקפידה של אדם על חברו! אדם המקפיד על חברו, אפילו רק בליבו, גורם לו שסבל רב וידוף אחריו מבלי להבין את הסיבה לכך!.

כמה פעמים אנחנו רוצים להיכנס לבית והאשה באמצע השטיפה? צריכים לעצור רגע ולחשוב כיצד היינו מרגישים במקומה אם היו דורכים לנו על העבודה והעמל הרב שהשקענו?! מספרים שכאשר הכבידה מחלתה של אשת הצדיק ר' שלום שבדרון זצ"ל, הוזעקו בני המשפחה אל מיטת חוליה כדי להיפרד ממנה ברגעיה האחרונים. כל בני המשפחה הגיעו והתאספו מסביבה לאמירת וידוי אחרון. בעלה הצדיק, שהיה כהן, לא יכל להיכנס לבית החולים וחיכה מחוצה לו. בזמן שכולם עמדו סביב מיטתה של אשתו, שלח ר' שלום שבדרון שליח לקרוא לבני הבית שיצאו אליו, אל מחוץ לבית החולים בדחיפות, מפני בקשה אחרונה שיש לו לבקש לפני פטירת רעייתו הצדקת.

בני המשפחה יצאו מיד מבית החולים בהתרגשות: מה יבקש ר' שבדרון לפני פטירת אשתו? האם למסור לה מסר אחרון? להזכיר לה משהו?... הם יצאו אל הרב, ואז הוא פתח וביקש: "ילדי היקרים, אמא עומדת להיפרד מעמנו. הצער והכאב שלנו גדול מאוד מאוד, אך דעו, כי אף אחד מהחולים שבסביבתה לא צריך לסבול מכך! בקשתי היחידה: היזהרו שלא לבכות בקול גדול בשעת הפטירה. זה עלול להפריע לחולים אחרים במחלקה ולעשות להם מצב רוח רעיו". ואכן כך היה. רגע לפני פטירתה, היא הכתה על ליבה, כשפתיה ממלמלות 'שמע ישראל' בכוונה רבה, ואז נשמטו ידיה, והבינו כולם שהאמא הגדולה נפטרה... כולם עצרו את עצמם, ורק כשיצאו משערי בית החולים פרצו בבכי מר.

מה מבקש הרב שבדרון לפני פטירת אשתו? רק זהירות לא לצער יהודי אחר! אף אחד לא צריך להצטער בגלליו! כל אדם נברא בצלם והוא אוהב וחביב בעיני הקב"ה, לכן יש תמיד להיזהר ולחשוב לפני כל פעולה: האם יגרם למישוהו אחר צער בגללה?

לדוגמא: להפעיל שירים בקול כשיש מישוהו ישן בבית... דוגמא נוספת: אשתך או אמך הגישה לך מאכל מיוחד שהכינה, ומיד כשטעמת הבנת שהוא 'לא מהעולם הזה' - אם תפלוט אותו בקולי קולות ותאמר שהוא נורא, היא תפגע מאוד, לכן יש תמיד לחשוב כיצד אף אחד לא יצטער בגללי - והי' ישלם שכרו!

לרפואה פרנסה
והצלתה: הרב שמעון בן בכריה. מנשה ואורה אחיאל. מ"א מיכאל וציפורה אחיאל. מרים בת גליה. ברוך בן גורגיה, ליאורה שולמית בת חתון. ירון שמעון בן שושנה. חן בת דליה רבקה, ירון אליה בן בטי. יעקב בן לינדה. נתנאל שבתאי בן לבנה. הדר בת נחמה. אסנת גרופי בת מרים.

לזיווג הגון - חנה אנה בת רעיה, דורון בת שרה, דורון בת שרה, חזקיה איציק בן רחל רוזה. אסי בן שולמית ניצחונה.

זרע בר קיימא - הדר בת נחמה. שלום בן יונה, רפאל בן מרים.

לעילוי-נשמת:
הרב עובדיה יוסף בן גורגיה, ר' אלעזר בן שמחה, הרב אלקנה אליאסי בן לאה, מדיאנה בת עזיזה, הרב יעקב חי בן מרגלית, מ"ס צדוק בן נור, מלכה בת אסתר, דוד בן מרים, תמרה בת מוזל, מוזל בת דוד ובת שבע, ירוב בן גאולה, אברהם בן אלה, ישעיהו בן יצחק, רות בת נוסרת יצחק בן עליזה, יוסף בן אנגלינה, אפרים בן רחל, ר' יצחק בן טופחה, ר' שמעון בן סאסי סופיה, גבריאל בן סמיה, זוהרה טימסטית בת מרים, שמעון בן זוהרה, רחמים בן צ'חלה, אריה בן שרה זוהרה, אליהו מאיר בן סימי, יצחק בן שושנה, שושנה בת שמחה, שמחה בת חלימה ברכה, בלה בת נתן אברהם ורבקה, צדוק בן חסן אחואל, אבנר בן אסתר, גרציה טוון אהרון בת יהודית דיאמנט, אליאס אליהו בן מונבר, המדס המדה בת חטונג'ן, אריאל אורי פו בן שולמית, יעקב בן משה בן שלום.

רוצים הקדשה שנתית? 500 ₪ צלצלו...
0506425002

**דיני ליווי האורח מביתו
הרב אברהם ישראל שליט"א**

מעלת מיצוות לוויית האורח

(1) מצוה ללוות את האורחים כשיוצאים מביתו והולכים לדרכם, ומצוה זו גדולה וחשובה יותר ממצוות הכנסת אורחים. ואמרו רבותינו בתלמוד: כל מי שאינו מלווה את חבירו, כאילו שופך דמים, ואם ליווה, הרי זו סגולה שחבירו לא ינזק בדרך. ואמרו בדרך רמז: "ליויה" ראשי תיבות – לחיים ולשלום ילך האורח.

עד כמה יש ללוות את האורח?

(2) יש אומרים שמצות לוויה אין לה שיעור, וככל שמלווה את אורחו יותר, שכרו גדול יותר, והעיקר שלא יפחות מלוותו ארבע אמות [כ- (2) מטר]. ואף שכיום נהגו להקל במצות לוויה, מפני שהאורחים מוחלים על כבודם, עם כל זה יקפיד בעל הבית ללוות את אורחו לכל הפחות ארבע אמות מביתו, משום שיש בזה סגולה שלא יארע לאורח נזק בדרך, וגם משום שמלווה את השכינה ההולכת עמו. ומסופר על הצדיק ר' שמואל רבינוב זצ"ל שנהג ללוות כל אדם עד פתח הרחוב.

סגולות לזיווג הגון

(1) כל האומר מזמור תהילים (קכ"א): " שיר למעלות אשא עיני אל ההרים וכו' בסוף כל תפילותיו – מזמנין לו את בת זוגו ההוגנת לו." (ספר עשרה מאמרות, מאמר חיקור הדין ד', יז)
(2) יתנו צדקה לעילוי נשמת רבי מאיר בעל הנס, ויאמרו ג' פעמים "אלקא דמאיר ענני, רבון העולמים הזמן לבחורי ישראל שידוכין בנקל ובתוכם אני פלוני בן פלוני."
(3) מובא בספר 'רפואה וחיים': "מי שקשה לו למצוא את זיווגו ירגיל את עצמו לקרוא בכל

★ סגולות לזיווג ★

יום קורבנות הנשיאים חומש במדבר פרק ז' פסוק א' עד זאת חנוכת המזבח". (סגולות ישראל)
(4) כתב בספר הקדוש 'רפאל המלאך': "לקרוא בכוונה את שירת הים ולאחר התפילה לומר את מזמורי התהילים: לב, לח, ע, עא, קכד. (הוספה בלימוד ושיעורי תורה, התורה היא כמו הבת זוג של הקב"ה וכאשר אנחנו לומדים אותה הקב"ה מידה כנגד מידה מקרבים את זיווגנו. (דרך השידוך ואביע"ה סגולות).
(6) עזרה לאחרים במציאת שידוך: אם אנו מכירים רווק או רווקה שיכולים להתאים למשהו שאנו מכירים מצווה עלינו לנסות לשידך. (מהספר 'דרך השידוך', ר"אביעה סגולות"

**דיני ליווי האורח מביתו
הרב אברהם ישראל שליט"א**

שיעור הלווייה ברחוב

(3) אדם שמלווה את חבירו לתחנת האוטובוס, או שמלווה לרכבו, יעמוד המלווה עד שיעלם חבירו מעיניו, ואחר כך ישוב המלווה לביתו. (כה"ח סי קי בשם החזקוני).

מה אין לומר למלווה?

(3) ראובן שמלווה את שמעון, ואין ברצונו של שמעון להטריח את ראובן, לא יאמר לו שיחזור לביתו, כי בהתלוותו אליו, גורם שתדבק עמו השכינה הקדושה, ואם יאמר לו שיחזור, כאילו מפריד ממנו השכינה. לפיכך אם אין רצונו של שמעון להטריח את ראובן, לאחר שראובן ליווה מעט, יאמר לו: "אין רצוני להטריחך עוד", ובוזה אינו מפריד השכינה ממנו. (טהרת הקודש)

אזהרות נוספות

*** יש לזהר שלא להיפרד מחבירו או מקרובו מתוך בכיה, כי יש בזה סכנה גדולה. ואם אינו יכול לעצור את עצמו מלבכות, יכבה קודם הפרידה.**
*** אמרו רבותינו: הנפרד מחבירו, לא יאמר לו "לך בשלום", אלא "לך לשלום".**

להודות ולהלל

כל אדם חש צורך לקבל ביטוי של הכרת טובה על מה שעשה למען אחרים. וביניהם גם בעל ואישה המצפים להוקרה זה מזה. אך במערכת הציפיות הזוגית, אפשר לגלות הבדל מסוים בין גבר לאשה בצורך לקבלת תודה על פעולות שעשו. אחד מהיצרכים המקשרים של הבעל הוא הצורך המוגבר שלו להכרת טובה של רעייתו. בורא העולם נטע ברגשותיו צורך זה כתהליך המרצה ודחיפה כדי שיעשה פעולות למען רעייתו ובעקבות זאת יודו לו על פעולותיו. אם הוא לא היה זקוק לשבחים והכרת טובה מסביבתו ומרעייתו היתה נכונותו לעשות למענה יורדת פלאים. לעומת זאת, גברים רבים חשים ואף מתלוננים שהרעיה אינה מודה דייה על מה שעשו עבורה ועבור הבית, וכאילו כל מה שניתן לה הוא 'מובן מאליו'. תחושה קשה זו של הבעל נובעת מהצורך שיש לו לשידורי תודה מרעייתו, וכיוון שהצורך הוא חזק מאד, הוא יוצר תחושה מופחתת להכרת הטובה הנאמרת ע"י הרעיה. לכן נראה לו שהיא אינה אומרת די, והוא זקוק שתאמר עוד ועוד ובהתלהבות.

בנוסף לכך מקובל שנשים ממעטות להודות. אין זה ח"ו מתכונה שלילית אלא ממספר סיבות הגורמות לכך. הסיבה האחת נובעת ממה שאשה מייחסת לטיפול בבית כדבר מובן מאליו. למשל, כששואלים אשה שסיימה את עבודתה מחוץ לבית: לאן את הולכת? היא משיבה: הביתה, כוונתה לומר לעבוד בבית. וכששואלים בעל: לאן אתה הולך? והוא משיב: הביתה, הכוונה

**הרב שמחה כהן שליט"א
מהספר 'הצית ההגוי'**

שלו: לנוח. כלומר עבורו העשייה בבית אינה מובנת מאליה כפי שהיא נראית בעיני הרעיה. לרוב גם בעל שמסייע הרבה בבית, הוא עדיין נחשב ל'עוזר' לרעייה למלא את תפקידה ולא לאחראי על הסעולה. לכן יש פן של דבר מיוחד מבחינתו לעשייתו בבית והוא מרגיש היטב את עשייתו, כאשר קול רוחש ברגשותיו עשיתי, נתתי. ביטוי לכך אפשר לשמוע באמירה די מצויה אצל בעלים: 'עשיתי עבורך', 'נתתי לך' תחושות אלו מגבירות את ציפייתו להוקרה על פעלו. לעומת זאת כיוון שאצל האישה העיסוק בבית הוא 'מובן מאליו', גם היא מתייחסת כך לעשייתו של בעלה שהרי שניהם שותפים למשפחה. לכן 'בצדק' היא אינה מגיבה בתודה על עשייתו. זאת, ועוד. היא מתייחסת להרגשתו של הבעל הסבור שהוא עושה טובה, כהתנהגות חסרת שותפות.

כיון שהרעיה אינה זקוקה להכרת ובה בעוצמה שבעלה זקוק, היא מגיבה על פעולותיו עפ"י תחושתה הנשית, לכן, בלא משים, היא גם אינה מרבה להגיב בתודה על עשייתו של בעלה. משום שאינה מכירה דיה צורך זה בהרגשותיה שלה ולכן היא גם אינה מודעת דייה עד כמה בעלה זקוק לתודה, והיא אינה משערת עד כמה תיתוסף המרצה לבעלה לעשות עוד רבות למענה ולמען המשפחה ועד כמה הוא שלילי, חסרון הכרת הטובה שלה לקשר שביניהם. תשומתלב ופיתוח מודעות יביאו אותה להכרת טובה, וזה יביא את בעלה לרצות ולעשות עוד ועוד למען הרעיה ולמען הבית!

גילגולה של מילה

בהיותם עולמה צדיק

הקב"ה הבדיל אותנו, בני האדם, משאר היצורים בכך שנתן לנו את כח הדיבור. האדם מסוגל לדבר ולתקשר עם סובביו עקב הנשמה שבו, כמו שאומר התרגום על הפסוק: "ויהי האדם לנפש חיה", אומר התרגום: 'רוח ממללא' – רוח מדברת! דיבורו של האדם הוא מכת הנשמה. ומכיוון שהנשמה שנטע בנו הקב"ה היא חלק אלוקי קדוש, לכן צריך האדם לקדש את דיבורו.

וכך אומר התלמוד ירושלמי במסכת ברכות: אם נתבונן בגוף האדם נראה שהאדם נברא עם 2 עיניים, 2 אוזניים, 2 נחיריים, אולם פה, נברא בו אחד בלבד. ללמדנו עד כמה חשובה השתיקה והשמירה על הפה מדיבורים אסורים.

וכך אומרת הגמרא במסכת שבת(לג,א): "אמר רבי חנן בר רבא: כל המנבל פיו אפילו חותמין עליו גזר דין של שבעים שנה לטובה – הופכין עליו לרעה".

אמר רבה בר שילא אמר רב חסדא: "כל המנבל את פיו – מעמיקין לו גיהנום!".

האישה, רק כשהחשיך היום. כשהתקרב לבית, כבר התחיל הרוח לומר לעומדים בבית: "עוד מעט יכנס לכאן רבי חיים ויטאל, אבל איני מפחד ממנו". והנה, ברגע שנכנס ר' חיים ויטאל לבית, נפל על הגלגול פחד נורא והוא החל לדבר ביראת כבוד כלפי רבי חיים ויטאל.

שאל אותו ר' חיים לשמו, והגלגול שקר שלש פעמים, עד שבפעם הרביעית גילה את שמו האמיתי לכל הסובבים.

ר' חיים עמד מול הרוח והתחיל להזכיר שמות קדושים לפניה, והגלגול החל לצעוק: "אני יוצא! אני יוצא!".

ר' חיים הבין שהגלגול מתכוון לצאת דרך צווארה של האשה ובכך הוא עלול לסכן את

חייה. והוכחה גדולה לכך היתה בכך שהגלגול ביקש שיכבו את האור שבחדר לפני יציאתו מהגוף, וזאת כדי שעל ידי כך יוכל בצאתו להזיק לאנשים נוספים, לכן פקד עליו רבי חיים שיצא דרך האצבע שברגל שמאל של האישה. הרוח הבטיח שכך יעשה, אולם רבי חיים התקשה להאמין לו לאחר כל שקריו, ולכן גזר עליו שלא יצא עכשיו, אלא ימתין כמה שעות עד שירדה לו לצאת.

ר' חיים ויטאל עזב את הבית ופנה לבית האר"י ז"ל לתפילת ערבית. לאחר התפילה סיפר רבי חיים לאר"י ז"ל על ביקורו בבית האישה ועל תגובת הגלגול.

אמר לו האר"י: "תגובת הגלגול כנגדך הייתה משום שהתאחרת ולא הגעת לשם לפנות ערב אלא רק לאחר חשכה, והלילה אינו זמן מתאים כדי לפעול נגד רוחות, לכן, לך מחר בבוקר". למחרת, לאחר תפילת שחרית, נכנס רבי חיים לבית האישה וצויה על הרוח לצאת מיד דרך האצבע שברגל.

כל כך חמור עונשו של המנבל את פיו מפני שהוא פוגם בדיבור שקיבל שהוא חלק שזכה לו בגלל נשמתו.

ישנו מעשה מצמרר שאירע בימי האר"י ז"ל, באשה אחת שעמדה במטבח ביתה ובשלה מטעמים לכבוד שבת קדש. תוך כדי הכנת התבשילים לשבת, החלה גם לפזם ולנגן שירים אסורים. לפתע, נכנסה לגופה נשמה שבאה בגלגול. האישה חשה שדבר מה מציק לה וגורם לה סבל, אולם לא ידעה מהו הדבר. כך שכנה הרוח בתוכה שלש שנים רצופות וציערה אותה.

לבסוף, הוחלט להביאה לפני האר"י ז"ל הקדוש, והוא קבע כי ישנה נשמה מגולגלת בתוך גופה של האשה. לעת ערב שלח האר"י את תלמידו הבכיר ר' חיים ויטאל, אל האישה כדי שיוציא ממנה את הגלגול.

לפני שהלך, הזהירו האר"י ז"ל הקדוש שידע שאותו הרוח הוא שקרן גדול, וכשישאל ר' חיים ויטאל לשמו, הרוח ישקר שלש פעמים ורק בפעם הרביעית הוא יגלה את שמו האמיתי.

ר' חיים התמהמה מעט והלך לבית

מיד ראו כל הנוכחים בבית מחזה נורא: כמין חוט אש שבוכה וצועק על המעשים הרעים שעשה בחייו. ואז באמצע המחזה הנורא והמדדהים, שאל ר' חיים ויטאל את הרוח: "איזה חטא חטאת בימי חיך שבגללו באת בגלגול?". השיב הרוח: "כל ימי הייתי שקרן, רמאי ובעל לשון הרע, לכן באתי בגלגול".

ואז בעוד המחזה הנורא נראה לעיני כולם, שאל ר' חיים את הרוח: "ומה חטאה אשה זו, שנכנסת דווקא לתוך הגוף שלה?".

גילתה לו הרוח דבר נורא: "קבלתי רשות מהממונים עליי, להיכנס לגופה לפני שלש שנים, משום שבשעה שהייתה מבשלת לכבוד שבת, היתה שרה שירי נבול פה!".

כל אנשי הבית שצפו בחוט אש בוער הזועק על עוונותיו נחרדו עד מוות לראות כמה חמור עוון ניבול פה, שבגללו נענשה האשה והתייסרה במשך 3 שנים.

וכך אומרת הגמרא במסכת פסחים (ג,א): "אמר ר' יהושע בן לוי: לעולם אל יוציא אדם דבר מגונה מפיו".

אמר רבה בר שילא אמר רב חסדא: "כל המנבל את פיו – מעמיקין לו גיהנום!".

כי אתה משתמש בנשמה הקדושה ובדיבור הקדוש שנתן לך הקב"ה ומטמא אותו, בניבול פה, בשירים שיש בהם ניבול פה, מילים לא יפות וקללות, שבגינם נכנסה הרוח באותה האשה.

וכמובן, על חומרת עוון לשון הרע ורכילות שאמרו חז"ל שהיא שקולה כחומרת גילוי עריות, רצח, ועבודה זרה יחדיו.

וכבר אמר הגאון מוילנא זצ"ל כמה גדול שכרו של אדם החוסס פיו מלדבר דיבורים אסורים: "שעל כל רגע ורגע של שתיקה שאדם חוסס את פיו, הוא זוכה לאור הגנוז שאין כל מלאך ובריה יכולים לשערו!".

האדם לא מרגיש ולעיתים זורק מילים אסורות ואפילו בצחוק, ואינו מרגיש שעשה משהו רע, אך הוא אינו יודע שמכל דיבור שהוציא בעולם הזה, הוא בורא מלאך שיעיד עליו בשמיים על דיבורו. מכל מילה לא טובה, הוא יכול להפוך לעצמו את כל המול בחיים, ומעמיק לעצמו את העונש לעתיד לבוא.

וכשהוא מקדש את פיו – זוכה לאור הגנוז! נקפיד לשמור על דיבורנו מכל איסור.

"קבלתי רשות מהממונים עליי להיכנס לגופה של אשה זו לפני שלש שנים, משום שבשעה שהייתה מבשלת לכבוד שבת, היתה שרה שירי נבול פה!", אמרה הרוח לר' חיים ויטאל זצ"ל. "כל המנבל פיו, אפילו חותמין עליו גזר דין של שבעים שנה לטובה – הופכין עליו לרעה". מכאן ולהבא, יעשה תשובה ויקדש את פיו ויזכה לאור הגנוז!

נשמה גדולה בתיקון

מיד פנתה אליי נשמתו של אותו תלמיד חכם בחלום ואמרה: "דע לך, רבי הקדוש, שלמרות שהייתי תלמיד חכם ועמקן גדול בתורה, אך הייתי פוגם מאוד בכל ענייני הקדושה בעולם הזה, ולכן אין לי מנוחה בעולם האמת ומענישים אותי על כך רבות בעולמות העליונים!"

ממשיך האדמו"ר משומרי אמונים ומספר: "לאחר מכן, התיישבנו באותו יום של חול המועד חג סוכות בסעודה, ואבי הקדוש בכה רבות על אותה נשמה המסכנה, ולקח מכל משתתפי הסעודה נדבות יין כדי לערוך תיקון לאותה נשמה ותיקן אותה."

סיים האדמו"ר שליט"א ואמר: "ידועים דברי האר"י הקדוש, שביום היארצייט' (אזכרה) של האדם דנים אותו בשמים, ופה היה בדיוק ליל אושפיזא של יוסף הצדיק. ואותו תלמיד חכם שנפטר, אני בעצמי הכרתי אותו, וקראו לו גם 'יוסף', ודנו את יוסף על מידת היסוד ועשן עולה מקברו, בליל האושפיזין של יוסף הצדיק."

כתב האר"י הקדוש, שאדם הנזהר ביותר בשמירת עיניו ומידת היסוד, זוכה שהקב"ה מאיר את מזלו, והוא מושך על עצמו השפעות טובות ללא סוף.

כיוון שמזלו מבורך, כותב רבנו הארי ז"ל, פרנסתו מתברכת ביותר, ואין מחלות יכולות להתקרב אליו. ובפרט בדורנו, שהשומר על בריתו ועל עיניו, זוכה להשגות נשגבות ולברכת ה' והצלחתו בכל מקום אשר ילך.

כי עניין זה גדול עד מאוד בעולמות העליונים, שאפילו אם היה אדם תלמיד חכם, אך לא נזהר בדברים הללו ולא עשה תשובה – סובל הוא רבות בעולם האמת. ומצד שני, מי שמתגבר ומתקדש למרות כל הקושי העצום בדור כמו שלנו, זוכה להיות במדרגות של צדיקים עליונים מהדורות הקודמים, וברכותיו מתקיימות ותפילתו נשמעת בשמיים כאחד הצדיקים!

והנה, לפתע באמצע קריאת התהילים, סגר ר' אהרון ראטה את התהילים ופסק מלהתפלל. מיד הבינו כולם, שכנראה אותו אדם נפטר מהעולם, דבר שרק הצדיק יכל לדעת בקדושתו העצומה.

ובאמת, לאחר שעה הודיעו בעיירה, שאכן, אותו תלמיד חכם נפטר לבית עולמו. והנה, לאחר כמה שנים, היה זה שוב בחול המועד סוכות, ביום האושפיזין של יוסף הצדיק, קרא לי אבי בדחפיות ורצה לספר לי על חלום שחלם הלילה. הדבר היה חריג מאוד, כי אבי הקדוש לא

היה נוהג לספר בדרך כלל על חלומותיו. ואז פנה אליי אבא הקדוש ואמר: "הלילה חלמתי על קבר שעולה ממנו עשן. ושאלתי מיד בחלומי: של מי הקבר הזה, ומשמיים הודיעו לי שזהו קברו של אותו תלמיד חכם שהתפללת עליו לפני כמה שנים שנפטר ביום זה, והיום הוא יום אזכרתו."

המשיך אבי הקדוש, ואמר: "ביקשתי רשות מהשמיים להביא אליי את נשמתו של אותו תלמיד חכם, שכן חפץ אני לדבר עמה. משמיים נתנו הסכמה, והנה בחלומי הגיעה נשמתו של אותו תלמיד חכם ושאלתי אותו: 'כיצד יתכן שרואה אני שעשן עולה מקברך?' והרי משפט רשעים בגיהנום הוא רק 12 חודש בלבד? והרי עברו שנים רבות מאז פטירתך ועדיין עשן יוצא מקברך!'"

כותב הצדיק הקדוש, ר' אהרון ראטה זצוק"ל, בספרו 'טהרת הקודש': "ותדע אחי, כי כל דור נשלח לתקן דבר מסוים. ואם תראה שהיצר מתגבר עליך באיזה מידה רעה ח"ו או באיזה עבירה ונותן בזה כל כחו תמיד להכשיל את האדם – בזה ידע האדם, כי בסיבת זה הפגם נולד וזה תכלית ביאתו לעולם לתקן זאת ויתגבר בכל כחו על היצר בזה. כך אם תראה שהיצר מנסה להחטיא את כל הדור בחטא מסוים, דע שזהו תיקון של כל הדור."

"ובדורנו", כותב ר' אהרון ראטה זצ"ל על דורו שלפני כ-70 שנה, "התיקון שנשלח הדור לתקן הוא בשמירת העיניים והיסוד, המביא את כל צרותיו ואסונותיו של האדם, ומצד שני, מזכה את השומר בברכה גדולה ממרום."

מספר הרב יעקב בר חנן שליט"א: "ישנו מעשה נורא ששמעתי מהאדמו"ר משומר אמונים שליט"א מירושלים, בנו של הצדיק הקדוש, ר' אהרון ראטה זצוק"ל, בעל 'טהרת הקודש' וכך סיפר לי: לפני שנים רבות, כשהייתי גר עם אבי הקדוש, ר' אהרון ראטה זצוק"ל, היה זה זמן של חול המועד סוכות, יום האושפיזין של יוסף הצדיק.

באותו היום, אבי הקדוש, התפלל בבכיות ובדמעות נוראות שלא כהרגלו, וכל הסובבים לא הבינו מהו פשר הדבר. עד שהתברר, שישנו יהודי תלמיד חכם ולמדן גדול, החולה במחלה קשה בעירנו, שמצבו החמיר ובאותו היום הגיע למצב של סכנת נפשות.

אבי, ר' אהרון ראטה העתיר עליו בתפילות רבות וציפה לישועה. לאחר מכן, הלך אבי הקדוש לבית המדרש עם חסידיו והחל לקרוא עימהם בדמעות, תהילים על אותו יהודי תלמיד חכם.

נהנתם מהעלון?
עזרו לנו להמשיך בעשייה הברוכה!
חשבון בנק דואר 20-783-220

לתגובות: 050-6425002
רחוב מעה בריל 9, ת"א, מפ"א אחיאל
daniel777achiel@gmail.com

חידה: יזיו חיה נתן יעקב ליוסף שתשמור עליו בצעירותו?
יזיו חיה נתן יעקב ליוסף שתשמור עליו בצעירותו?
יזיו חיה נתן יעקב ליוסף שתשמור עליו בצעירותו?

העלון מוקדש לרפואת הרבכאלף אליהו בן ברכה ולרפואת פנחס דרעי בת דינה

הכנסת חתן
בחור ישיבה העומד להתחתן בשבועיים הקרובים אשר אין למשפחתו אפשרות לממן את הוצאות החתונה והדירה, זקוק לכל עזרה שלכם. שבועיים זה הזמן עונתו לעזור לו להתחתן לפרטים: 050-4144774

ההקדשה המרכזית
העלון מוקדש לרפואה, הצלחה ופרנסה: משפחת שלזינגר, אלעד בן אסתר ומשפחתו, מא ציפורה בת מרים. ניסים ונופר רוקח, הילית בת פנינה, משה בן צביה, נויה בת שמסי. זשב"ק: סיגלית בת מול. לע"נ: פנחס זבלדוביץ.

גמ"ח עריסות - מעפחת יפת - 03-6319869